

Homília – 2. nedeľa v období cez rok – Svadba v Káne

Téma svadby je naozaj vďačná, medzi ľuďmi o nej koluje množstvo anekdot, vtipov ... Jeden z vtipov, alebo lepšie – jedna anekdota mi v kontexte Božieho slova dnešnej nedele tiež prišla vhod, hoci sa situácia podľa nej stala až niekoľko rokov po tomto výnimočnom Dni: „Manželka sa sťažuje svojmu manželovi: Pozri, ja stále iba periem, žehlím, varím, upratujem. Nemôžem nikam ísť. Naozaj sa cítim ako Popoluška. Odpoveď manžela bola krátka: Nepamätáš sa drahá, ako som ti hovoril, že sa pri mne budeš mať ako v rozprávke?“

Možno aj atmosféra na svadbe v Káne Galilejskej bola „rozprávková“ do tej chvíle, pokiaľ si jedna z pomocníc nevšimla, že pre veľký počet pozvaných hostí a veľmi srdečnú atmosféru možno už o niekoľko hodín nebude na slávnosti vína. Touto pomocnicou bola Panna Mária, Ježišova matka. Keďže si jej matematickú presnosť nik z ostatného personálu nevšimol, išla priamo za Synom. Na jej poznámku o chýbajúcom víne odpovedá Syn tak, ako by ho matka vyrušila zo sna: „Čo mňa a teba do toho, žena, to nie je ani moja, ani tvoja vec! Ešte neprišla moja hodina.“

Neodbytná Mária zobrala túto zvláštnu odpoveď ako „áno“. Preto hneď ide za obsluhujúcimi a povie im: „Urobte všetko, čo vám povie“. Ježiš si všíma, čo robí jeho matka a preto hneď koná aj on: „Naplňte nádoby vodou!“ Zdá sa, že to Ježiš povedal s veľkou autoritou, keďže ako poznamenáva učeník Ján – naplnili ich až po okraj. A neboli to len také hocijaké nádoby. Okrem toho, že boli naozaj veľké, voda z týchto nádob slúžila na rituálnu prípravu na svadobnú hostinu. Nik z hostí nemohol len tak obísť miestnosť očisťovania, ak sa chcel veseliť. Po naplnení nádob to vyzeralo tak, akoby sa všetko malo začať odznova. Ako reštart svadobnej hostiny. Ako keby mali prísť ďalší hostia, alebo ešte niekto veľmi vzácny, vysoko postavený aj s veľkým sprievodom.

No namiesto nových hostí – mali obsluhujúci zaniest túto vodu starejšiemu. Takto sa teda mal odohrať slávny začiatok neslávného konca jednej svadby. Starejší však nepil vodu, ale víno! Víno, ktorého chuť dokáže pripraviť jedine Boh! Víno, ktoré sa stalo predchuťou nebeskej radosti! Po výzve starejšieho prichádza na scénu ženích, ktorého meno sa nespomína a ktorého starejší chváli za dobré víno. Ktovie, ako sa tento čerstvý „ženáč“ pri týchto pochvalných slovách tváril. Z rôznych uhlov pohľadu mohlo to byť naozaj zaujímavé ... Vedel, ako to celé bolo? Ak áno, určite bol Ježišovi a jeho Matke do smrti vďačný.

Vzácný hosť, ktorého som už spomenul, nateraz nespoznávaný Mesiáš tu už bol prítomný! Bol prítomný v Ježišovi. Prišiel, aby všetkých ľudí pozval na svoju svadobnú hostinu, vo svojom kráľovstve. Aby sme sa my v jeho hodine zasnúbenia na dreve potupného kríža stali jeho nevestou – Baránkovou manželkou (Por. Zj 21, 9).

Prvou podmienkou účasti na tejto večnej svadobnej hostine je očistenie srdca, ktoré je v príbehu naznačené šiestimi kamennými nádobami na očisťovanie. Toto očistenie sa však neudeje iba navonok, ale predovšetkým v srdci človeka. Stane sa prvým ovocím obetnej smrti Božieho Syna. Je to dar milosrdenstva, odpúšťajúca láska. My sme túto lásku prvýkrát zakúsili pri krste a môžeme ju prijímať pri každej svätej spovedi. Škoda, že túto sviatosť uzdravenia neprijímame častejšie. Spomínam si na jednu úsmevnú príhodu z čias mojej prípravy na Prvé sväté prijímanie. Vtedy nám pán kaplán Viliam povedal: „Nemusíte sa báť spovede, stačí, keď to vydržíte do smrti. V nebi sa už spovedať nebudete.“ Niekedy sa totiž po spovedi niektorí veriaci tvária horšie, ako pred ňou.

Malý chlapec kresťanského otca, keď na prechádzke zbadá koňa, podíde k nemu a kričí: „Tati, aj ten kôň musí byť kresťan, lebo sa tvári presne ako ty!“ Ako sa tvárim po spovedi ja? Svätá spoveď nie je „popravou“, ale zmŕtvychvstaním. A ak je popravou, tak určite nie človeka, ale duchovnej rakoviny (hriechu), ktorá ho reálne „mordovala“.

Fjodor Michailovič Dostojevskij raz napísal: „Prvý zázrak v Káne zjavuje Ježišov súcit, v ktorom sa s človekom spája nie v utrpení, ale v ľudskom šťastí.“ Toto je prvé šťastie človeka – čisté, súcitné srdce. Toto je čistota dosť veľká pre panenstvo Zsvätených, pre lásku zamilovaných i vernosť manželov. Boh túži, aby bol každý človek šťastný! Verím tomu?

Druhou podmienkou účasti na hostine Baránka je poslušnosť Božej vôli, tak ako nám ju ukazuje Mária, Ježišova matka. Aj jej mohlo byť jedno, kedy sa svadba skončí. No chcela, aby si tento výnimočný okamih všetci vryli čo najhlbšie. Ukazuje sa nám ako poslušná služobnica Pána, keď prijíma posolstvo Zvestovania, keď uteká do Egypta, keď hľadá dvanásťročného Syna, keď ho odprevádza na cestu Učiteľa a potom aj na cestu Krížovú ... Keď prijíma učeníka Jána za Ježiša pod krížom, keď očakáva príchod Tešiteľa v deň Turíc ... Je Matkou „správnej hodiny“.

Prosme bratia a sestry, aby sme sa veľkou vďakou dokázali pokloniť pravému Kráľovi, ktorý nás pozýva na svoju i našu svadobnú hostinu. Môžeme to urobiť aj slovami veľkého nemeckého básnika Fridricha Schillera z jeho „Ódy na radosť“ – „V náruč podťe milióny, tu je bozk pre celý svet. Bratia, k hviezdám vzneste let, kde náš milý Otec tróni. V prach sa kloňte milióny, života bez tvorcu niet.“ Nech je naša poklona vzdávaním vďaky za Božie milosrdenstvo a možnosť slúžiť nášmu Stvoriteľovi a Ženíchovi. Amen.